

ἀβρεξιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀβρεξία Πόντ. (Τραπ.) ἀβρι-
ξιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναβρεξιά Κεφαλλ. ἀναβρεξιά
Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβρεχτος. Πβ. ἀ- στερητ. 1 β.

Ἐλλειψις βροχῆς, ἀνομβρία ἔνθ' ἀν.: Ἀσ'σὴν ἀβρε-
ξίαν ἐκάαν τὰ χορτάρῃ (ἀπὸ τὴν ἀνομβρίαν ἐκάησαν τὰ
χόρτα) Τραπ. || Παροιμ. Σ' τὴν ἀναβρεξιά καλό 'ν' καὶ τὸ
χαλάζι (ὅτι ἐν ἐλλείψει καλυτέρου πρέπει νὰ ἀρχῇται τις
καὶ εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ μικροῦ λόγου ἄξιον) Κεφαλλ.
Συνών. ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνερεξιά, ἀνομπριά,
ἀνυδριά.

ἀβρέξιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἔβρεξα ἀορ. τοῦ ρ. βρέχω.
Περὶ τοῦ νόμου τῆς συνθέσεως αὐτοῦ καὶ ἄλλων ὁμοίων
ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Ἀγγεῖον ἐξαρτώμενον ὑποκάτωθεν τῆς κοιτίδος τῶν
βρεφῶν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν οὐρῶν.

ἀβρετος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. κ. ἀ.) Πόντ. (Τραπ.)
κ. ἀ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα, 2,83 ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,361
(ἐκδ. Μαρασλή) ἄβριτους Ἡπ. (Ἰωάνν.) ἄρεστε Τσα-
κων. ἀνεύρετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. βρετός. Ὁ τύπ.
ἀρεστε οὐχὶ κατ' ἐξέλιξιν ἐκ τοῦ ἀβρετος, ἀλλ' ἐκ τοῦ
ἀ- καὶ ἐρεστε = εὔρετός. Τὸ ἀνεύρετος ἐκ τοῦ εὐρί-
σκω ἤδη ἀρχ.

1) Ὁ μὴ εὔρεθεις, ὁ ἀνεύρετος, ἡ ὁ δυσκόλως εὔρισκό-
μενος, ὁ δυσκόλως συναντώμενος Ἡπ. (Ἰωάνν.) Πελοπν.
(Λακων. κ. ἀ.) Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. κ. ἀ.: — ΚΚρυστάλλ.
ἔνθ' ἀν.: Αὐτός, πιδί μ', εἶνι ἄβριτους Ἡπ. Ἐράεψα τὸ
βελόν', ἐράεψα, ἅμα ἄβρετον ἐπέμ'νεν (ἐγύρεψα τὴν βελόνην,
ἐγύρεψα, ἀλλ' ἔμεινεν ἄβρ.) Τραπ. Ἀνεύρετα ἐπέμ'ναν τὰ
παράδας-ι-μ' (ἀνεύρετοι ἔμειναν οἱ παράδες μου) αἰτόθ.
|| Ποίημ.

Νύχτωσε τώρα, ποῦ θὰ πὰς 'ς τὴν ἐρημιὰ μονάχος;
'ς τὴν ἄβρετή μου τὴ σπηλαιὰ πέτρα τὴ νύχτα ἀπόψε
καὶ μετὸ χάραμα ταχῆα σοῦ δείχνω ἐγὼ τὸν δρόμο

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. 2) Μεταφ. ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου
δὲν εὔρεσκειται ὁμοιος, ἀπαράμιλλος, μοναδικὸς Πελοπν.
(Λακων.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.: Εἶναι γιατροὺς ἄβρετος
καὶ ἀγένητος Λακων. || Ποίημ.

Με τοῦ Φρεᾶ τὸ κρύο, | τὸ κρύο, τ' ἄβρετο νερὸ
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

ἀβρεχτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.)
ἄβραχτος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἄβρετε Τσακων. ἀνέ-
βραχτος Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβρεκτος.

1) Ὁ μὴ βραχεῖς, ὁ μὴ ὦν βρεγμένος ἡ ὁ μὴ βρεχό-
μενος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.):
Τὸ κορμί του ὄλο βράχηκε καὶ μόνο τὸ κεφάλι του ἔμεινε
ἄβρεχτο. Ἀβρεχτο πρᾶμα σύνηθ. Ἀβρεχτο ἔμεινε τὸ παιδί
ἀπόψε (δὲν ἐκατουρήθη) Ἀθην. κ. ἀ. Ἀβρεχτο ψωμί Κρήτ.
Ἐβρεξεν, ἅμα ἐγὼ ἄβρεχτος εἶμαι (ἅμα=ἀλλά) Τραπ.
Ἀβρεχτα εἶναι τὰ παντρία Τραπ. Ἐσοῦκα ἄβρετε (ἐφθασα
χωρὶς νὰ βραχῶ) Τσακων. Συνών. ἀβροχος (I) 1.

2) Μεταφ. ὁ μήπω βαπτισμένος, ἀβάπτιστος Κέρκ.:
Ἐχουν τὸ παιδί ἄβρεχτο ἀκόμα. Συνών. ἀβροχος (I) 2.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀβρικόλακιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβρουκολάκιστος
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρικόλακιάζω.

Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς βρικόλακα, ἥτοι ὁ μὴ ἐμφορού-
μενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ μὴ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ τάφου
ἀδιάλυτος μένων: Κάνας δὲν ἔμειν ἀβρουκολάκιστος 'ς τὰ
παλαιὰ τὰ χρόνια. Πβ. βρικόλακας.

ἄβριστος ἐπίθ. Κυκλ. Παξ. Πελοπν. (Ἄργ.) — Λεξ.
Γαζ. (λ. ἀνεπηρέεστος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρίζω.

Ὁ μὴ ὑβρισθεὶς, ὁ μὴ ὑβριζόμενος ἔνθ' ἀν.: Ἐχει μὴ
γλῶσσα! δὲν ἀφίνει ἀνθρώπο ἄβριστο ποῦ νὰ μὴ τόνε βρίσῃ!
Κυκλ. || Παροιμ. Περισσότεροι βρισμένοι παρὰ ἄβριστοι
(περισσότερους δυσαρεστεῖ τις ἢ εὐχαριστεῖ) Ἄργ.

ἀβρόμευτος ἐπίθ. Κεφαλλ. Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρομεύω.

Ὁ μὴ ρυπανθεὶς, ὁ μὴ λερωθεὶς ἔνθ' ἀν.: Τὸ κορίτσι
αὐτὸ εἶναι ἀβρόμευτο, γιατί βρομεύτηκες ἐσύ; Κεφαλλ.
Εἶν' ἀβρόμευτο τὸ παιδί Παξ.

ἀβρόμιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Σῦρ. κ. ἀ.) — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρομίζω παρὰ τὸ
βρομῶ.

1) Ὁ μὴ βρομήσας, ὁ μὴ ἀποκτήσας δυσσομίαν δι' ὀρ-
γανικῆς ἀποσυνθέσεως Κυκλ. (Σῦρ. κ. ἀ.) — Λεξ. Περίδ.:
Ψάρι ἀβρόμιστο Περίδ. 2) Ὁ μὴ ρυπαρὸς, ὁ καθα-
ρὸς Σῦρ.: Ἀβρόμιστος ἄνθρωπος.

ἀβρόντητα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀβρόντιγα Πελοπν. (Σου-
δεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβρόντητος.

Ἄνευ βρόντου, ἀθορύβους, ἡσύχως: Ἀβρόντιγα πάμε
(ἥτοι χωρὶς πυροβολισμοὺς ἐν ἡμέρᾳ γάμου). Συνών.
ἀτάραχα.

ἀβρόντητος ἐπίθ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) ἀβρόντιγος
Πελοπν. (Σουδεν.) ἀβρόντιγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βροντιῶ.

1) Παθ. ὁ μὴ ταρασσόμενος ὑπὸ κρότων Πελοπν.
(Σουδεν.): Ἐφέτο περάσαμε λαμπρὴ ἀβρόντιγη (ἄνευ τῶν
συνήθων χαρμοσύνων πυροβολισμῶν). β) Ὁ μὴ ταρασ-
σόμενος ὑπὸ φωνῶν, ἀτάραχος, ἡσυχος Κυκλ. (Πάρ.):
Φρ. Κάθεται ἀβρόντιγος, ἀσάλευτος! (ἐπὶ ἀνθρώπου οὐδό-
λως συγκινουμένου ἐκ λόγων καὶ ἐπιπλήξεων, ἀλλὰ μένον-
τος τελείως ἀπαθούς). 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ παραγών
κρότον, ὁ μὴ βροντῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Νταούλ' ἀβρόντιγος
(νταούλ' = τύμπανον).

ἀβρός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβρός.

1) Ὁ ἔχων μορφὴν συμπαθητικὴν ἢ ἀξιέραστον, χα-
ρίεις, ὠραῖος Πόντ. (Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.): Ἀβρός ἄνθρω-
πος, ἀβρὴ γυναῖκα Τρίπ. Ἀβρόν κορίτσο Χαλδ. 2) Εὐ-
τραφής, ἐπὶ ζῴου Πόντ. (Τραπ.): Ἀσμ.

Ἀβρός λαγὸς ἐβόσκετον 'ς πράσινον λιβαδόπον.

ἀβρότανο τό, ἀμάρτ. ἀβρότανον Θράκ. (Αἶν.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀβρότονον. Τὸ α πιθανῶς κατ' ἐπίδρα-
σιν τοῦ οὐς. βότανο. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον τὸ ἀβρότονον (artemisia abrotanum), βότανον τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου (artemisia) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), πιθανῶς τὸ «θῆλυ ἀβρότονον» τοῦ Διοσκορ. (3,26). Ἰδ. ΘΧελδράχ 49 καὶ ΠΓεννάδ. 165. Πβ. ἀγριαψιθιά, ἀψιθιά. [**]

ἀβρούλιστος ἐπίθ. Πόντ.(Τραπ.) ἀβρούλιγος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρουλίζω.

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ φλογῶν, ἀφλεκτος: Ἀβρούλιστα εἶν' τὰ ξύλα.

ἀβρουχνίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρουχνάζω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. ἐβρουχνίασα.

Ὁ μὴ εὐρωτιῶν, ὁ μὴ μουχλιασμένος: Ψωμὶν ἀβρουχνίαστον.

ἀβροχιά ἡ, Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.—Λεξ. Περίδ. ἀβρουχιά Τήν. κ.ά. ἀναβροχιά Αἴγιν. Δαρδαν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) Προπ. (Πάνορμ.) Σύμ. Σῦρ. Τήν. κ.ά.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀναβροχιά Τσακων. ἀναβρουχιά Ἡπ. (Κόνιτς. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. ἀναβροχιά Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀναβροχιά Σῦρ. ἀναβροχιά Μεγίστ. ἀναβροχιά Πόντ. (Τραπ.) ἀναβροχιά Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀναβροχιά Ἡπ. Πάρ. Σίφν. κ.ά. ἀναβροχιά Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κυδων. κ.ά. ἀναβροχιά Δαρδαν. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀναβροχιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀβροχία. Τὸ ἀβροχιά καὶ παρὰ Σομ. Περί τῶν ἐκ τοῦ ἀνα-ἀνε-ἀνη- τύπ. ἰδ. ἀ-στερετ. 1 δ. Τὸ ἀναβροχιά κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐβράχηκα, τὸ δὲ ἀναβροχιά καὶ ἀναβροχιά κατὰ τὸ βροχιά καὶ βροχιά (ἰδ. βροχιά).

Ἐλλειψις βροχίης, ἀνομβρία, ξηρασία ἐνθ' ἀν.: Ἀναβροχιά μᾶς πλάκωσε Σαρεκκλ. Καμὸ καὶ ξεραῖλα ἔχει ἡ ἡς μετὴν ἀνομβροχιά (ἡ ἡς=ἡ γῆ) Ἀπύρανθ. Τὰ καλαμπόκια δὲν ἔχ' ἄνθος ἀπ' τὴν ἀναβροχιά Κόνιτς. || Παροιμ. Ὁ ἀναβροχιά καλὸ ἔν' καὶ τὸ χαλάζι (καθ' ἑτέραν παραλλαγήν) ὅτι ἐν ἐλλείψει καλυτέρου πρέπει νὰ ἀρκούμεθα εἰς τὸ ὀλίγον καὶ πενιχρὸν (Πβ. ἄβροχος (I) 3) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβροχιά.

Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀναβροχιά καὶ Ἀλεβροχιά καὶ ὡς τοπων. Σίφν.

ἀβρόχια τά, Χίος

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐδ. ἐπίθ. ἀβρόχι παρὰ τὸ ἄβροχος. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 168.

Οἱ ἐν καιρῷ ἀνομβρίας σπειρόμενοι δημητριακοὶ καρποί: Ἐχομε σπαρμένα ἀβρόχια.

ἀβροχίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἀβροχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα. Πβ. ξεραῖλα.

Ἐλλειψις βροχίης, ἀνομβρία: Ἡ βροῦσι στέφει ἀπὸ τὴν ἀβροχίλα. Τὴν ἀβροχίλα φέτο, ξεράθησαν τὰ γεννήματα! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβροχιά.

ἄβροχος ἐπίθ. (I) Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Χαλκ.) Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Πάτρ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 104 Λεξ. Περίδ. ἄβρουχους Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. ἄβροχος Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Ἀχαΐα Βασαρ. Γορτυν. Λακων. Μάν. Σουδεν. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Χαλδ. κ.ά.) Σῦρ. κ.ά. ἄβρουχους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Αἰν. Διδυμότ.) Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄβροχο Τσακων. ἄβροχος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνάβροχος Ρόδ. Σύμ. ἀνάβροχος Θήρ. ἀνάβροχος Παξ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβροχος. Περί τῶν τύπ. ἐκ τοῦ ἀνα-ἀνε- ἰδ. ἀ-στερετ. 1 δ. Τὸ ἄβροχος κατ' ἀναλογίαν. ἐπίδρασιν τοῦ βρέχω, τὸ δὲ ἄβροχος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἐβράχα.

1) Παθ. ὁ μὴ βραχεῖς, ὁ μὴ ὑγρανθεὶς ἢ ὁ μὴ βροχόμενος Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Διδυμότ.) Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Μάν. Σουδεν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. Τσακων. κ.ά. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἀβροχο πόμεινε τὸ ψωμί Κρήτ. Παξιμάδι ἀνάβροχο Ρόδ. Ἐβρεξε, ἅμα ἐγὼ ἄβροχος εἶμαι (ἅμα=ἄλλα) Ὀφ. Ἀβροχα εἶν' τὰ λώματα (τὰ ἐνδύματα) Κοτύωρ. Ἀβροχα τὰ σπαρμένα δὲ γεωργεῖν (δὲν εὐδοκιμοῦν) Κάρπ. Καρφὶ ἄβρουχον (τὸ μὴ βυθισθὲν εἰς ὕδωρ ἐν καταστάσει πυρακτώσεως πρὸς χερσὶν εἰς μαγικὸν καταδέσμονος. Πβ. Λαογρ. 8 (1921/5) 340) Διδυμότ. Ἀβροχη βοσκή (νομὴ φθινοπωρινὴ τρωγομένη ὑπὸ τῶν ζώων πρὶν βραχῇ ὑπὸ βροχίης) Μάν. Τὰ χωράφια εἶναι ἄβροχα φέτος, δὲν ἐκάναν γέννημα (δὲν ἐποτίσθησαν ὑπὸ βροχίης) Σουδεν. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐπίθ. ἐπὶ ἐδάφους μὴ ποτισθέντος ὑπὸ βροχίης ἤδη ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἐλέν. 1484 «ἄβροχα πεδία». Ἀβρουχον σταφύλ' κάτ' καλὸ κρασί Ἰωάνν. || Ἄσμ.

Κλάψετε, μάτια μ', κλάψετε, νὰ σύρετε ποτάμι,
νὰ γένῃ λίμνη καὶ γιὰ τὸν, νὰ πάῃ ὅς τὸν κάτω κόσμος,
νὰ βρέχονται οἱ ἄβροχοι, νὰ ποῦν οἱ διψασμένοι

(ἄβροχοι καλοῦνται οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῷ ἄδῃ ὡς διψῶντες) Ἡπ. — Ποίημ.

Κ' ἦρθα νὰ πάρω ἀπ' τὸ δέντρο, νὰ κόψω ἀπ' τὸ λουλούδι
καὶ νὰ τὰ πάω ὅς τὴν ἄβροχη, ὅς τὴν ρημασμένη χώρα,
ποῦ πείνασε γιὰ πράσινο καὶ δίψασε γιὰ δροσὸς

(ἄβροχη χώρα εἶναι ὁ ἄδης) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἄβροχος 1. β) Ἀπλυτος Ἡπ. Κέρκ. Παξ. Στερελλ.

(Αἰτωλ.) κ.ά.: Σιντόνια ἄβροχα Ἡπ. Παννὶ ἄβροχο Παξ.

|| Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ μετὰ σπουδῆς φεύγοντος: Φρ. Τὰ παίρνει ἄβροχα (φεύγει δρομαίως) Κέρκ. (Συνών. φρ. τὰ παίρνει πλυμένα καὶ ἄπλυτα). Ἐφ' ἡμῶν ἄβρουχους (ἐτράπη εἰς φυγὴν) Αἰτωλ. Ἡρθι-πῆγι ἄβρουχους (πνευστιῶν, χωρὶς νὰ σταθῇ που) αὐτόθι. 2) Μεταφ. ἀβάπτιστος Παξ.: Ἐχουνε τὸ παιδί ἄβροχο ἀκόμα, θέλουνε καὶ νὰ τὸ βρέξουνε. Συνών. ἄβροχος 2. 3) Ἐνεργ. ὁ ἀνευ βροχίης, ὁ μὴ ἔχων βροχίην, ὁ μὴ βρέχων, ἐπὶ καιροῦ, νέφους, ὥρων τοῦ ἔτους κττ. Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Χαλκ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Βασαρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μεσσ. Πάτρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ.ά.: Ὁ Μάρτις πέρασε ἄβροχος Λακων. Τὸ καλοκαίρι πῆγε ἄβροχο Βασαρ. Ἀβρουχους χ' μῶνας Αἰτωλ. Ἀβρουχους πέρασι οὐ κερὸς φέτου αὐτόθι. Καιρὸς ἀνάβροχος Σύμ. Νοτιά ἀνάβροχη αὐτόθι. || Γνωμ.

Τῇ Γέννησι τὴν ἄβροχη, τὰ Φῶτα χιονισμένα

καὶ τῇ Λαμπρῇ βροχούμενη, τὰ πάντα ἄφτυχισμένα

